

Зашто САД не желе да добију ратове које изазову

15.06.2015. -

САД немају интерес да победом окончају ратове које подстичу у различитим деловима света, чешће је циљ да се покрене сукоб и одржи што је дуже могуће; Амерички часопис „Конзерватив“ је изашао са дванаест разлога зашто је ратовање много профитабилније за Вашингтон од стварне победе.

Двомесечник је објаснио зашто Вашингтон нема никакав интерес у побеђивању у сукобима које подстиче широм света.

Изнео је дванаест мотива унутрашњих страна које су на добитку ако наставе вођење ратова широм света, посебно када сукоб није на америчком „прагу“.

„Освајање или губљење има мало тренутних последица за САД, јер ратови које почнемо нису од виталног националног интереса; губљење не значи окупацију нити уништење наших градова“, наводи се и онда објашњава ко има користи од текућих сукоба.

Прво, магазин појашњава да „рат одржава (врло) профитабилне лог-ролинг уговоре за снабдеваче из кључних конгресних изборних области, омогућава средства за факултете да изучавају стратегију, нова средства за нова оружја“.

Ко се током рата усуђује да пита за сваки Пентагонов трошак намењен „одбрани Америке“?

Затим, „настављајући сукоб одлажу се тешке одлуке о смањењу трошкова одбране, као што је затварање вишка база, укидање дуплих система и фокусирање на огромне трошкове“.

„Покретање ратова је историјски пут за краљеве (и председнике) да стекну популарност и избегну рад на тешким домаћим реформама и проблемима који вапе за решењима“.

Још једна страна која има користи од ратовања су приватни предузетници, који „немају редовна примања у миру као обични војници, већ профитирају од рата, или у крајњем случају од тога што Америка има више непријатеља од којих је потребно одбранити је“.

„У Ираку и Авганистану смо имали стотине хиљада њих, веома добро плаћених (често бивших војника), а сада углавном и у мање плаћеним пословима“, наводи се.

Како се испоставило, заједница Вашингтона је још једна страна која профитира.

„Труст мозгова добија доста простора за ТВ излагања и предавања, нова средства отварају нова радна места и државне фондове, омогућавају путовања до места дешавања сукоба, или на крају крајева, централном штабу да на миру проучава 'непријатеља'.“

„Конгресмени добијају више времена на ТВ-у; критичари могу бити осуђени за повреду ратне политике или чак помагање непријатељу. Свако се осећа важним. Чланови Херитиц фондације су регрутовани да помогну око Ирака, и док скоро сваки рат не производи и посао за њих, новац ипак тече свуда“.

ТВ канали такође профитирају од ратова и конфликта, „уместо досадног, бескрајног извештавања о старом догађају, мислим на Си-Ен-Енов извештавање о несталом малезијском авиону недељама, ратови су узбудљивији и доносе 24-часовну покривеност и гледаоце“.

Изгледа да и официри такође имају користи, све док многима од њих дуги, бескрајни ратови омогућавају „да дођу на ред“. Официра у САД који желе мало „ратног“ искуства у својим биографијама има на десетине.

Још један разлог за вођење ратова је и то да континуирани сукоб штити САД од суочавања са бројним губицима и од тешкоћа успостављања власти у освојеним (ослобођеним) земљама. Нити се суочавају са потребом да се „проведу животи проучавајући племена, религије и обичаји у опскурним, досадним и непријатним регионима света“.

Природни ресурси, као што су „нафта и гас широм Персијског залива“ још су један циљ.

„Још један бескрајни рат је вероватнији и може се лако проширити на дизање у ваздух ресурса нафте и гаса широм Персијског залива“, наводи магазин.

Америчкој „унутрашњој безбедности, која кошта стотине милијарди — требају претње“.

„Размислите о томе колико често ФБИ дистрибуира лажне бомбе и оружје младим терористички настројеним мачо мушкарцима који желе да буду терористи, сањајући да доживе своје фантазије. Бескрајни ратови испуњавају ову потребу.

Ако Америка стварно 'победи', многа од њихових (добро плаћених) радних места ће бити сувишна“.

И коначно, САД су „веома рањиве на операције под лажном заставом и плаћене иностране пропаганде“, тврди магазин.

„Различити страни народи или побуњеници желе од нас да бомбардујемо и/или окупирамо њихове локалне непријатеље“.

Часопис стога даје примере:

- недавни напад на Либију је заснован на лажним информацијама, које су ширили амерички савезници.
- Испоставило се да је Саудијска Арабија желела да они униште Иран.
- Турска је желела да нападне Асада у Сирији.
- Израелски (и неоконзервативни) јастребови желели су да „поцепају“ Ирак.
- Кувајтски шеици, наводи се, платили су милионе за пи-ар кампању да Америка први пут нападне Ирак, и тако даље.

Ипак, САД заправо и не губи ратове, наводи се у магазину.

„Америка не губи ратове, само губи интересовање да се повуче из борбе“.

спутник